

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Σεπτέμβριος – Δεκέμβριος 2022

Σεπτέμβριος.

Κυριακή 4η Σεπτεμβρίου 2022

Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 19, 16 – 26).

«τί ἀγαθόν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» (Ματθ. 19, 16).

Πλησιάζει σήμερα τόν Κύριο καί Λυτρωτή
ἕνας νεαρός καί Τοῦ ὑποβάλλει τήν παναν-

θρώπινη ἐρώτηση: «τί ἀγαθόν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» Ὁ Χριστός τοῦ δίνει μία ἀπάντηση πού ἀναστατώνει τόν νεαρό, τόν ξεβολουεί καί τόν ἐκθέτει ὡς ἀνάξιο τῆς ἀπαντήσεως.

Ὅλοι ἀναρωτιόμαστε γιά τό τί νά κάνουμε προκειμένου νά σωθοῦμε. Σ' αὐτή τήν ἀπορία ὁ Ἰησοῦς δέν ἀπαντάει μέ κανόνες καί ὁδηγίες ἀλλά μέ μία πρόσκληση ἀλλαγῆς καί μεταμόρφωσης. Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ νά γίνουμε ἐλεύθεροι, ἀγαπῶντες καί χριστοειδεῖς. Ὁ Χριστός ἀλλάζει μέ τήν ἀπάντησή Του τήν ἐρώτηση ἀπό τό «τί νά κάνω» στό «τί νά γίνω».

Στόν σημερινό διάλογο τοῦ Κυρίου μέ τόν νεαρό πλούσιο βλέπουμε τήν ἀνάγκη πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἀπό πρακτική καθοδήγηση. Ὁ Θεός, ὅμως, δέν ἤλθε νά περιορίσει τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἔζησε ἀνάμεσά μας γιά νά μᾶς χειραγωγῆσει σέ συγκεκριμένα

καλούπια και νά μᾶς βάλει σέ μονόδρομους. Ἦλθε και μᾶς ἀπεγκλώβισε ἀπό τούς νόμους, ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε τή χάρη. Μᾶς ἔδωσε τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας και μέ τό Αἷμα Του σφράγισε αὐτό τό δῶρο γιά πάντα. Τώρα πλέον δέν καλούμαστε σέ τρόπους συμπεριφορᾶς ἀλλά σέ ἀλλαγὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Καλούμαστε νά γίνουμε κάτι, ὄχι νά κάνουμε κάτι. Τό τί θά κάνουμε ἔχει ἄμεση σχέση μέ τό τί θά γίνουμε. Ὅτι κάνουμε ἐξάλλου ἔχει σχέση μέ τό τί εἴμαστε.

Ὁ Χριστός καλεῖ τό πλουσιόπαιδο σέ συγκεκριμένες πράξεις, οἱ ὁποῖες, γιά νά γίνουν, προϋποθέτουν τήν ἐσωτερική του ἀνασυγκρότηση. Ἐπειδή ὅμως δέ θέλει νά ἀναδιαμορφώσει τόν ἑαυτό του, ἀρνεῖται νά ὑπακούσει στόν Χριστό και γι' αὐτό Τόν ἐγκαταλείπει. Δέν ἔχει σημασία πόσο κοντά βρισκόμαστε στόν Χριστό. Δέν ἔχει σημασία ἐάν ἀκοῦμε τά λόγια και τή διδασκαλία Του.

Δέν έχει σημασία εάν είμαστε παρόντες στον Ναό ή τυπικοί μέ τά «θρησκευτικά μας καθήκοντα». Σημασία έχει πόσο αποφασισμένοι είμαστε νά αφήσουμε τόν Χριστό μοναδικό Κυβερνήτη τῆς ὑπαρξῆς μας. Σημασία έχει πόσο θέλουμε νά μεταμορφωθοῦμε σέ ζωντανά κοχύλια πού θά κρύβουμε μέσα μας τόν Πολύτιμο Μαργαρίτη. Σημασία έχει πόσο θά ἐπιτρέψουμε στον Θεό νά μᾶς θεοποιήσει, στό φῶς νά μᾶς φωτίσει, στον Παράκλητο νά μᾶς ἀγιάσει.

Τό πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου δέ βρίσκεται στό τί κάνει, ἀλλά στό τί εἶναι. Αὐτά πού κάνει εἶναι τά ἀποτελέσματα τοῦ τί εἶναι. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος εἶπε ὅτι τό δέντρο γνωρίζεται ἀπό τούς καρπούς. Τά καλό δέντρο κάνει γλυκοῦς καρπούς. Τό σάπιο δέντρο κάνει χαλασμένους καρπούς ἢ εἶναι ἄκαρπο.

Ἄν ἀφουγκραστοῦμε μέ προσοχή τή σημερινή ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ στον νεαρό πλού-

σιο, θά κάνουμε ἕναν ἐσωτερικό εἰλικρινή καί τίμιο αὐτοέλεγχο. Εἴμαστε συνοδοιπόροι, σύσκηνοι, συγκάτοικοι καί σύναιμοι μέ τόν Χριστό; Ἔχουμε ὡς ἐλπίδα, στήριγμα, χαρά καί θησαυρό μας τόν οὐρανό; Ἔχουμε ἐλεύθερη σχέση μέ τά ὑπάρχοντα, τά χαρίσματα, τά προνόμια καί τά δικαιώματά μας; Εἴμαστε δοχεῖα καί σάλπιγγες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Εἴμαστε φορεῖς τῆς θείας χάρης; Ἐάν ἡ ἀπάντηση στά παραπάνω ἐρωτήματα εἶναι θετική, χρειάζεται προσοχή. Ἐάν εἶναι ἀρνητική, χρειάζεται μετάνοια!

Πρῶτον, ὅσο ἡ κλεψύδρα τοῦ χρόνου λιγοστεύει, προλαβαίνουμε νά πιστέψουμε ἀπόλυτα στόν Χριστό. Νά Τόν ἐμπιστευτοῦμε ὡς μοναδικό προστάτη καί προνοητή τῆς ζωῆς μας. Νά Τοῦ ἀναθέσουμε ἐξ ὀλοκλήρου τήν ὑπαρξή μας, τό παρόν καί τό μέλλον μας. Νά ἀφεθοῦμε στήν ἀγάπη Του, χωρίς νά πέφτουμε στήν παγίδα τῆς μέριμνας γιά τά ὑλικά, στήν

ἀγωνία καί στό ἄγχος γιά τά γήινα, πρόσκαιρα καί φθαρτά. Ὅ,τι ἔχουμε δέν εἶναι αὐτό πού εἴμαστε. Εἴμαστε αὐτό πού θά ἀποφασίσουμε. Μακάρι νά θελήσουμε καί νά ἀποφασίσουμε νά εἴμαστε ἀληθινά παιδιά τοῦ Θεοῦ καί γιά ὅλα τά ὑπόλοιπα θά φροντίσει Ἐκεῖνος.

Δεύτερον, ὅσο ζοῦμε στή ροή τοῦ παρόντος χρόνου, προλαβαίνουμε νά ἀγαπήσουμε καί νά ἀγαπηθοῦμε. Ἡ ἀγάπη εἶναι συστατικό τῆς ὑπαρξῆς μας, διότι εἴμαστε πλασμένοι κατ' εἰκόνα τῆς ἀπόλυτης ἀγάπης, πού εἶναι ὁ Θεός. Ἡ ἀγάπη εἶναι αὐθεντική ὅταν δίνει, ὅταν χαρίζεται ἄδολα, ὅταν θυσιάζεται ἀνεπιφύλακτα, ὅταν σκορπίζεται χωρίς διακρίσεις, ὅταν ματώνει ἀλλά συγχωρεῖ αὐτόν πού προκάλεσε τήν πληγή, ὅταν ἀναπαύει, ἀνακουφίζει, εἰρηνεύει καί φωτίζει. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ μοναδικός θησαυρός πού θά τόν βροῦμε καί μετά τόν θάνατό μας στόν οὐρανό, διότι «οὐδέποτε ἐκπίπτει»! Καλούμαστε ἀπό

τόν Κύριο νά ἐξυγιάνουμε τήν ἀγάπη πού κουβαλάμε μέσα μας ὡς ἀπαραίτητο δομικό συστατικό τῆς φύσης μας. Νά τήν ἐλευθερώσουμε ἀπό τίς σκοπιμότητες, τά συμφέροντα, τούς ἐγωισμούς, τήν ἡδονοθηρία, τήν ἐπιπολαιότητα καί τήν ἀνοησία. Νά τήν κάνουμε ἀρχοντική, ἀγνή, ἀτόφια, θεοειδή. Νά τήν κάνουμε τόσο δοτική καί τόσο πολύτιμη, ὥστε νά ἀξίζει νά παραμείνει ὡς περιουσία καί προίκα μας στήν αἰωνιότητα.

Τρίτον, ὅσο προλαβαίνουμε, καλούμαστε νά ἐξαγιαστοῦμε καί νά θεραπεύσουμε τή μολυσμένη φύση μας ἀπό τή βρωμιά καί τήν ἀρρώστια τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Προλαβαίνουμε νά ἐπανακτήσουμε τή σχέση μέ τόν Θεό, ἡ ὁποία ἔσπασε μέ τίς ἁμαρτίες μας. Προλαβαίνουμε μέ τή μετάνοια καί τήν ἐξομολόγηση νά συμφιλιωθοῦμε μέ τόν Κύριο μέ μία συμφιλίωση ὄχι στιγμιαία καί πρόσκαιρη ἀλλά μόνιμη καί ἀναφαίρετη. Προλαβαίνουμε νά κάνου-

με τή σχέση μέ τόν Κύριο ἀδιάσπαστη, ἀμετάκλητη, σταθερή καί οὐσιαστική. Ὁ Κύριος μᾶς ποθεῖ, μᾶς ἀναζητάει, ζητιανεύει τήν καρδιά μας, φορτώνεται καί σβήνει τά λάθη μας, φωτίζει τά σκοτάδια μας, ἀπαντάει στίς ἀνασφάλειές μας. Ὁ Κύριος χαρίζεται καί θέλει νά Τοῦ χαριστοῦμε. Μποροῦμε νά τό κάνομε μέ τήν προσευχή, μέ τή συμμετοχή στά μυστήρια, μέ τήν οἰκείωσή μας μαζί Του. Τό «δεῦρο ἀκολούθει μοι», πού εἶπε στόν νεαρό, σημαίνει ὅτι μᾶς θέλει κοντά Του, μᾶς θέλει στά βήματά Του, μᾶς θέλει στήν παρέα Του, μᾶς θέλει στή Θεότητά Του.

Στήν ἐρώτηση τοῦ πλούσιου νεαροῦ, πού κυριαρχεῖ στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα: «τί ἀγαθόν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωήν αἰώνιον;» ὑπάρχει ἀπάντηση. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι στό «τί ἀγαθόν ποιήσω», ἀλλά στό πόσο ἀγαθός θέλω νά γίνω. Ἐάν γίνω ἀληθινά ἀγαθός, θά ποιήσω ὅλα τά ἀγαθά. Ἐάν μείνω

ἁμαρτωλός καί πονηρός, θά κάνω συνεχῶς ἀστοχίες. Δέ χρειάζεται λοιπόν νά κάνω κάτι, ἀλλά νά γίνω κάτι. Νά γίνω ἐλεύθερος. Νά γίνω ἡ ἀληθινή ἀγάπη. Νά γίνω ἕνας μικρός Χριστός, καθ' ὁμοίωση τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου, Σωτήρα καί Λυτρωτῆ, πού ἐπιθυμεῖ σέ ὅλους νά χαρίσει τήν αἰώνια καί ἀτελείωτη ζωή. Τή ζωή τῆς ἔνωσης καί σχέσης μαζί Του, πού ἀρχίζει ἀπό τώρα καί δέν ἔχει τέλος ποτέ. Ἀμήν.